

Sv. Ján Krstiteľ – Menej mňa a viac Krista. Druhá adventná nedeľa

vdp. Radovan Rajčák

7. decembra 2020 ✝ Cirkev ✝ Homília

Počas každého silného obdobia pokánia v liturgickom roku, či už počas pôstu alebo počas adventu, nás, drahí bratia a sestry, sprevádza postava sv. Jána Krstiteľa, predchodcu nášho Pána, posledný veľký prorok Starého a prvý Nového Zákona. Postava sv. Jána je veľmi dôležitá, čo nás učí samotná liturgia. Ján totiž hlása nevyhnutnosť prípravy nášho srdca na príchod Pána, nevyhnutnosť našej spolupráce s Božskou milosťou k našej spásy. Ján karhal hriechy a neresti vtedajších ľudí a nevynechal ani politické elity. Jeho cieľom bolo obrátiť ľud k Bohu. Evanjelium druhej adventnej nedele nám Jána chce predstaviť, no on, akoby sa neustále ukrýval; chce zostať neviditeľným. Vždy obráti pohľad na Boha a jeho dielo. Pokánie, ktoré hlása a krst, ktorý udeľuje nemajú byť iným, ako obrátením sa k Bohu a odporom voči hriechu.

Taliansky kňaz a mystik don Dolindo Ruotolo píše, že jeho poslanstvo bolo dokonca vpísané spôsobom v jeho živote: „V jeho postave, ktorá niesla známky umŕtvovania, sa takmer nedal rozpoznať človek (...) nepriťahoval na seba pozornosť. Bolo počuť len jeho hlas.“ Ako hlas niesol jasné poslanstvo: „Po mne prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden ani zohnúť sa a rozviazať mu remienok na obuvi. Ja som vás krstil vodou, ale on vás bude krstiť Duchom Svätým.“

Advent je teda očakávaním tohto, kto koná mocou z neba – je očakávaním nadprirodzených udalostí, ktoré nás dvíhajú ponad pozemské veci. Naše sväté náboženstvo tkvie v nadprirodzenom Zjavení Božom, ktoré bolo pre nás nevyhnutne potrebné. Prečo? *Najprv kvôli stavu pochybnosti nášho rozumu ohľadom existencie Boha, potom ohľadom morálneho stavu, ktorý bol katastrofálny a napokon, pre potrebu Božej milosti, ktorá prináša človeku milosť posväcujúcu, lebo sme boli určení Bohom pre nadprirodzený cieľ.* V advente očakávame Boha v ľudskom tele, ktorý nás vedie k nadprirodzenému životu. Najsvätejšie človečenstvo nášho Pána, ktoré budeme na Vianoce oslavovať, je celkom podriadené jeho Božstvu a slúži mu ako nástroj.

Sv. Ján Krstiteľ aj nám, kresťanom 21. storočia svojím kázaním a tvrdou askézou poukazuje na tieto skutočnosti. Príprava nášho srdca teda nespočíva v precítení, v peknom dojme, ktoré zo seba chceme mať, pretože sme niečo urobili, odopreli si. Ide o praktickú konsekvenciu: „*aby sa na našom smrteľnom tele zjavil Kristus (menej mňa a o mne a viac Krista a o Kristovi).* Je to postoj sv. Jána: „*On musí rásť a mňa musí ubúdať.*“ Práve preto je Ján praktickou opozíciou voči do dnes žijúcim antickým ideálom, ktoré velebia človeka, ľudské telo a jeho pudy, prírodu a jej sily. Pretože on tieto všetky podriaďuje vyššiemu cieľu.

Všimnime si samotného Krista, na ktorého poukazoval. Kristus je pravým Bohom, ktorý sa vtelil a stal sa pravým človekom. V jednote božskej osoby spája dve prirodzenosti: božskú a ľudskú. „*V ňom telesne prebýva všetka plnosť božstva*“, učí nás sv. Pavol. Jeho Najsvätejšie Božstvo udelilo veľké milosti jeho ľudskej prirodzenosti, ktoré má ako človek od momentu počatia v lone Panny Márie: je to predovšetkým

milosť jednoty osoby, ktorá udeľuje ľudskej duši a ľudskému telu nášho Pána božskú dôstojnosť. Všetky skutky tohto jeho tela a jeho duše sú skutkami božskými. Je takto Prostredníkom, Kráľom, Kňazom a Spasiteľom. Milosť jednoty osoby udeľuje človečenstvu nášho Pána jedinečný dar milosti posväcujúcej, ktorá je tak bohatá, že z jej plnosti prijímame aj my.

Pán vykonáva svoje prostredníctvom, svoj vykupiteľský a kňazský úrad skrze svoje sväté kňazstvo, ktoré ustanovil v Cirkvi. Podstatným prvkom tohto kňazstva je zmierna obeta na kríži. To je odkazom nášho Pána, ktorý zanechal Cirkvi: eucharistická obeta. Ona je najdokonalejšou modlitbou a jediným dokonalým zadostučinením za hriechy ľudstva. Milosť posväcujúca, ktorá pôsobí na najsvätejšie človečenstvo Krista, mu udeľuje oblažujúce videnie – Pán vidí slávu svojho Otca, ktorá mu nie je zahalená, a ktorú nikdy neopustil. Skrze ňu požíva najdokonalejšiu blaženosť. Milosť posväcujúca naplnila v najvyššej miere človečenstvo Pána všetkými čnosťami, blahoslavenstvami a darmi Ducha Svätého.

Napokon, k tejto milosti sa pridávajú ešte tie, ktoré mal náš Pán, aby vykonal svoje poslanie ako Spasiteľ a Posvätitel': milosť uzdravovať, konať zázraky a znamenia, dar jazykov, dar vykladať Písmo a prorokovať. Tieto milosti sa prejavili tiež v tele nášho Pána. V dôsledku blaženého videnia by bolo telom osláveným. Pán však toto tajomne skrýval pred ľuďmi a odhalil len pri svojom Premenení na vrchu a neskôr pri vzkriesení. Vzťahujeme sa teda k skutočnostiam nadprirodzeným, ktoré majú mať prvotné a mimoriadne miesto v našich životoch, v živote Cirkvi. Všetko, čo kresťan žije, žije práve z ohľadom na nadprirodzený cieľ svojho života, pretože sa máme vo všetkom pripodobniť Kristovi. V našej duši a neskôr aj v našom tele sa má skvieť On, nie my sami. Milosť Božia v nás utvára obraz Krista, nie samých seba.

Preto ak sa modlíme, modlíme sa skrze Ježiša Krista – pretože sa modlilo jeho najsvätejšie človečenstvo, my sa môžeme a máme modliť a vonkoncom nejde o nás a naše pocity. Osvojujeme si jeho. Ak odporujeme hriechu, konáme tak v sile Ježiša Krista – pretože on vyhral zápas nad púšťateľom aj my ho nasledujeme, no nerobíme to pre radosť z osobnej dokonalosti. Tu je na mieste otázka, či sa vôbec chceme z hriechov dostať, či nám nezačali vyhovovať, inak by sme už „*boli príliš svätí*“. Ak konáme akékoľvek skutky telesného či duchovného milosrdenstva, konáme ich preto, lebo ich konal Kristus – pretože oni sú prejavom viery a lásky, nie prezentáciou seba.

Toto majú byť naše adventné túžby. Ich cieľom je Kristus, nie my sami. Keby sv. Ján konal podľa dnešných štandardov, nebol by sa nikdy pokoril pred Kristom a neustúpil by jeho osobe a dielu. Nikdy by nepoložil svoj život za pravdu a dnes by sme ho nepoznali. On sa však pokoril, jeho sebarealizácia spočívala v ohlásení príchodu Krista. A preto je veľkým. Pán hovorí: „*Kto sa ponízuje, bude povýšený a kto sa povyšuje, bude ponížený*.“ A to sú aj dôvody, prečo sa často stretávame s ťažkosťami: pretože sa povyšujeme. Pán dovoľí, by sme padali pod ťarchami života, ba pod ťažkými hriechmi – oni nás ponížujú a privádzajú k nemu. A to platí ako pre jednotlivca, pre rodinu, tak pre občiansku spoločnosť i pre Cirkev. „*Pokorte sa teda pod mocnou Božou rukou, aby vás povýšil v určenom čase*“, píše sv. Peter. Dajme v advente prioritu duchovným prostriedkom: modlitbe (aspoň 15 minút rozjímanie, modlitba Anjel Pána), čítaniu sv. Písma, malej askéze (účasťou na rorátoch, odriekaním si zábavy), modlitbou ruženca v rodine pri adventnom venci, skrze ktoré správne pochopíme veci pozemské.

Kiež naše adventné zápasy vedie Nepoškvrnená Panna Mária, kiež nám udelí potrebné milosti. AMEN

PODPORTE NÁS! Pomôže nám každé EURO! Spoločnými silami prebudíme svedomie Slovenska, bojujme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK7765000000000020594299**

PAY by square

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-jan-krstiteľ-menej-mna-a-viac-krista-druha-adventna-nedela/>